

ный Венеамина, и тѣи ты си кривъ, дѣто ти до-
хожда тази моа сиромашіа вмѣсто онова богатство.

Знаѣ, че обичаи-тѣ за нашѣ слѣжбѣ много
пѣти сѣ ти са сторили, че могатъ да са разбѣ-
мѣжтъ, или че са извършаватъ самоколно; на та-
квизи мисли, кога молитви-тѣ са не слѣшатъ както
трѣба, навлѣкла та е литѣргіѣ-та по села-та,
гдѣ-то не може много да са угоди нито на уши-
тѣ нито на очи-тѣ. Но и на-най славно-тѣ слѣжбѣ
божіѣ, сирѣчь кога слѣжи владика-та, могатъ да
та върхлѣтѣжтъ такава мисли, ако прекѣснешъ въ
умъ-а си онѣзи свѣзскѣ, кога-то вързва днешно-
тѣ слѣжбѣ съ първо-то нейно начало, кога-то ѣж
установи самъ-си Спаситель, — ако изхвърлишъ отъ
умъ-а си, какъ е онова, кое-то быка за неѣ, за
нѣколко стотини години стоало спротивъ онова,
съ кое-то сѣ били свети отци и свети апостоли
задѣхнѣти. Тѣ съ непромѣнаеми обичаи утвър-
диѣ подноваваніе-то на тайна-та вечера Христова,
кое-то отпървенъ бѣше дозволено и въ рѣчи и въ
дѣло, и съ една литѣргіѣ показоѣ чѣдно сич-
кій-а неговъ животъ. Въ първы-тѣ времена, кои-
то вѣрвахъ Христа и помеждѣ си сзчинавахъ оѣ-
щинѣ, кога-то са дѣмаше цѣрква, сички-тѣ са
сзбирахъ въ особно кѣщѣ, кога-то имъ бѣше от-
редена за молитва и за свѣты-тѣ тайнства, и до-
носахъ сѣкій споредъ иманіе-то си хлѣбъ и вино,
за да са свѣршава тайна-та на тѣло-то и крвѣ-
та Христова, а тѣи сѣщо, и за оѣщѣ-тѣ трапезѣ,
при кога-то сиромашн-тѣ имахъ доволно отъ онова,